

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069147936/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

– O Ferdinand, jeg beder dig!

– Naa Herregud! troer jeg ikke ordenlig, at Taarerne komme dig i Øinene. Det er min Tro alvorligt fat med dig, Naa, min søde Claudine! vær ikke vred! Du skal have en oprigtig Fortrolig, en sand og taus *Postillon d'amour* i mig. Jeg gaaer i Ilden for dig og den brave *Lusard*. Veed du vel, at jeg allerede har fattet det varmeste Venskab for denne kjække unge Mand, der har forladt Alt for at stride under Republikens Banner? Jeg siger det høit til hvem der vil høre det: Charles Lusard er et Naturens Mesterværk, mandig og klog, som han er skjøn. Han seer ud som en Fortidens Heros, som en Romer, og han har et Sindelag som en ægte Romer. Som Brutus, har han ikke betænkt sig paa at vælge mellem et Menneske og sit Fædreland.

– Hvad mener du? Et Menneske?

– Jo, seer du, han er af en meget fornem, adelig Slægt, men fader- og moderløs, uden egen Formue. Hans rige Farbroder, der har opdraget ham, og hvis eneste Arving han var, emigrerede under Revolutionen og befalede ham at følge sig, eller at blive gjort arveløs og forskudt af sine Slægtninge, der alle ere Emigranter. Lusard valgte det Sidste og tog Tjeneste i Armeen som simpel soldat. Han har været med i Felttogene i Tydskland, opsvunget sig til Capitain og Adjutant hos General Custine, som han fulgte tilbage til Paris, da han blev anklaget. Men denne Generals sørgelige Skjæbne, som Lusard anseer for ufortjent, rystede ham i den Grad, at han blev syg, og da han endelig kom sig, søgte han Leilighed til at gjøre en kort Reise. Regjeringen sendte ham med Depecher til Kjøbenhavn. Imellem os sagt, saa griber han maaskee ogsaa Leiligheden til hemmelig at erfare Noget om den førømtalte Farbroder, der er bosat i Jylland, hvor han har kjøbt et Gods.

– Men hvoraf veed du alt Dette om Lusard? Har han fortalt dig det?

– Nei! men jeg har det af den lille Doctor Aubry, som er fulgt hertil med Commissairene. Den Mand har en sjelden Aabenhjertighed; man skulde ikke troe, at han havde været en Geistlig, dersom man ikke saae Tonsuren, som han gaaer med den Dag idag.

– Gaaer Lusard igjen til Armeen?

– Ja det gjør han sikkert. Claudine! Du seer jo ganske bedrøvet ud. Du vender dig fortrydelig fra mig. Hør nu, min bedste Veninde! hvorfor vil du forstille dig for mig, for din broderlige Ven? Jeg pri-

ser dig høit, fordi du elsker Lusard; thi elske ham gjør du, og det var flaut, om du kunde omgaaes et saadant Menneske og være elsket af ham, uden at hænge ved ham med Sjæl og Hjerter. Tvivler du paa hans Kjærlighed? Jeg sværger dig til, at han er dødelig forelsket i dig. Han sagde det selv forleden til mig, da vi gik sammen herfra. *Je suis fou de cet enfant*, sagde han, og siden yttrede han med et veemodigt Alvor, at Kjærligheds Lykke var ikke for en stakkels Soldat, der ikke turde beile uden til Æren eller Døden. Men jeg svarede, at den Skjæbne, at være elsket af en Mand som ham, indeholdt allerede saamegen Lyksalighed og Ære, at Erindringen herom maatte være Nok til at udfylde Livet for et Fruentimmer, der forstod at elske og paaskjønne det Herlige, thi Faa have i deres trivielle Hverdagsliv en saadan Erindring at hæve sig ved.

Claudine taug, men hun var traadt ganske nær hen til Ferdinand. Hun holdt hans Haand fast i sine, uden selv ret at være sig det bevidst, og saae paa ham med Øine, der flammede som Stjerner.

Nu kom de andre Tre ind fra det næste Værelse. Justitsraaden lavede sig til at gaae og sagde til Ferdinand: Følg med mig til min Svoger Commerceraadens, der ville vi blive iaften.

Ferdinand trak paa Skuldrene. Ak, kjære Fader! Lad mig være fri for den Kjedsommelighed. Jeg har desuden lovet mig et andet Sted hen.

– Der har vi det! Det er ogsaa en Frugt af vore oplyste Tider! Naar min salig Fader sagde til mig: «Gaa der eller der hen,» saa maatte jeg gaae, om jeg saa døde af Længsel efter at komme til et andet Sted.

– Men var De glad og taknemmelig mod ham ved slige Leiligheder?

– Nei for Satan! jeg var gal i Hovedet, det forstaaer sig, men i Tiden har man dog godt af Tvang og af Sorg i sin Ungdom. Ja gaa nu hvor Fanden du vil, og lad din gamle Fader traske allene.

Ferdinand fulgte efter ham og sagde iforbigaaende til Claudine: Sec, nu maa jeg dog gaae med ham for det Første. Onkel maa sige hvad han vil, man kan ikke, saa gjerne man end vilde, gjøre sig ganske fri fra de indgroede Fordomme. Men ikke sandt? imorgen skal vi have Opreisning for mange Dages Fortræd?

De gik nu, og Claudine listede sig op paa sit Værelse for i Eensomhed at nyde den salige Vished, hvormed Ferdinands Ord havde forjaget hendes hidtil nærede Tvivl.